

Bilag

Ministeriet for handel, industri og søfart.

København, den 11. november 1953.

I skrivelse af 6. d. m. — F. 9—1 — har udvalget bedt nedenstående spørgsmål besvaret:

1. Hvilke muligheder findes der for at indføre en bestemmelse i patentloven, der giver patentdirektoratet bemyndigelse til at eftergive eller nedsætte patentafgiften eller vederlaget i henhold til lovforslagets § 19, stk. 2, når hensynet til patenthaverens økonomiske forhold taler derfor?
2. Er de foreslåede ændringer i loven sammenfaldende med tilsvarende svenske og norske bortset fra selve afgiftens størrelse?
3. Kan ministeren oplyse, hvad der er sket for at skabe en fælles-nordisk patentordning, efter at udvalget med samme formål har afgivet betænkning.

I denne anledning skal man meddele følgende:

ad 1.

Man forudsætter, at der ved ordet „patentafgiften“ forstås den i patentlovens § 11, stk. 2, omhandlede indleveringsafgift samt den i patentlovens § 20, stk. 1, nævnte udstedelsesafgift, men derimod ikke de af lovens § 7 omfattede årsafgifter. Forsåvidt angår de to førstnævnte afgifter, findes der allerede i den gældende lov bestemmelser om fritagelse for betaling, medens dette derimod ikke er tilfældet forsåvidt angår årsafgifter.

I henhold til patentlovens § 11, stk. 2, kan patentkommissionen eftergive den der nævnte indleveringsafgift, når ansøgeren godtgør at være trængende. Efter patentkommissionens praksis imødekommes andragende om sådan fritagelse normalt for ansøgere, forsåvidt disses indtægter ligger under sygekassegrænsen, dog at det for fritagelse

er en forudsætning, at en foreløbig undersøgelse gør det sandsynligt, at ansøgningen vil føre til patent.

Efter patentlovens § 20, stk. 1, kan patentkommissionen under tilsvarende betingelser som nævnt i § 11, stk. 2, eftergive udstedelsesafgiften. Såfremt den pågældende ansøger er fritaget for betaling af indleveringsafgiften, er det, såfremt nyt andragende indgives, patentkommissionens praksis også at fritage for udstedelsesafgiften.

Hvad angår gebyret for indankning af patentkommissionens afgørelser for en særlig patentkommission, jfr. patentlovens § 19, stk. 2, bemærkes, at en eventuel hjemmel til fritagelse i hvert fald næppe bør omfatte selskaber, foreninger, institutioner o. lign., men kun personer. Endvidere bør en sådan regel ikke omfatte indsigere, altså personer, der protesterer mod, at en anden får patent. Hvis der findes at være anledning til at skabe mulighed for fritagelse for gebyret i ankesager, bør reglen således begrænses til alene at gælde personer, der indanker afslag på ansøgning om patent, og som findes at være trængende.

Endvidere synes det også at måtte være en forudsætning, at der er rimelig udsigt til, at den særlige kommission vil omgøre patentkommissionens afgørelse. Handelsministeriet står imidlertid uden tekniske forudsætninger for at vurdere, om denne betingelse for fritagelse er opfyldt, idet ministeriet ikke i denne forbindelse ville kunne støtte sig på en udtalelse fra patentkommissionen. En bestemmelse om gebyrfritagelse på linie med den i patentlovens § 11, stk. 2, og § 20, stk. 1, nævnte synes således ikke at kunne anbefales.

Såfremt det, uanset de påpegede vanske-